

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: M. V.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Stanislavem Lžičarem, daňovým poradcem, se sídlem Holečkova 103/31, 150 00, Praha 5, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č. j. 22917/14/5000-14103-709175,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2014, č. j. 22917/14/5000-14103-709175, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své tehdejší zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2014, č. j. 22917/14/5000-14103-709175, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Litoměřicích (dále jen „správce daně“), ze dne 13. 1. 2014, č. j. 178312/14/2507-24801-506520. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle

§ 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 255.345 Kč a sdělil mu penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), ve výši 51.069 Kč.

V žalobě žalobce předeslal, že do roku 2009 podnikal jako obchodník se zemědělskou technikou, kde kromě sortimentu výrobků zemědělské a lesnické techniky zajišťoval i dodávky náhradních dílů na tyto stroje. Žalobce s cílem ukončit činnost fyzické osoby podnikatele založil právnickou osobu, ve které vykonává funkci jednatele, a převedl na ni zásoby veškerého sortimentu evidovaného na skladu za cenu odpovídající 20 % ceny pořizovací. Takto stanovená cena vycházela z úvahy zohledňující prodejnost veškerého skladu jako celku bez vymezení použitelnosti jednotlivých dílů či položek skladu, převážně náhradních dílů těžkých zemědělských a lesnických strojů. Daňové orgány ve smyslu § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), zvýšily vykázaný základ daně tak, že určily kupní cenu částkou 1.741.236 Kč, což odpovídá zvýšení ceny na původní nákupní ceny. Žalovaný tento postup zdůvodnil tím, že žalobce spolehlivě nedoložil, z jakého důvodu prodal spojené osobě zásoby zboží s 80% slevou z jejich prodejní ceny, když cena obvyklá byla správcem daně zjištěna v úrovni ceny pořizovací.

Žalobce odmítl závěr žalovaného, že uspokojivě nedoložil rozdíl v ceně, a namítal, že zjištění ceny ze strany daňových orgánů bylo provedeno způsobem vylučujícím jeho přezkoumání. Podle žalobce je zřejmým důvodem jím stanovené ceny jednorázový výprodej zásob jako celku. Žalobce zohlednil, že se jednalo o sklad prakticky nepoužitelný, zastaralý, dlouhodobě mimo jakoukoli obrátku, což nebylo v průběhu daňové kontroly zpochybněno a daňové orgány nevysvětlily, proč tento postup považovaly za nedůvodný. Žalobce podotkl, že měl podle názoru správce daně prodávat díly mající cenu šrotu za 100 % původní ceny. Žalovaný zjistil obvyklou cenu srovnáním se subjekty, které sám zajistil, aniž uvedl relevantní kritéria srovnání, přičemž podle žalobce srovnával nesrovnatelné. Úvaha daňových orgánů vycházela ze srovnání s daňovými subjekty s obdobnými znaky obchodního případu, místem podnikání a odpovídajícím charakterem zboží. Podle žalobce byl však jediným srovnatelným kritériem obdobný postup převodu podnikání, což ale nestačí pro určení ceny podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 48/2009 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 109/2007, které se týkají určení srovnatelných nákladů v rámci cenové regulace, konstatoval, že je nutné srovnávat tato kritéria: místo podnikání, postavení na trhu, obchodní specifika, způsob poskytování konkrétních služeb, portfolio činnosti, technická vyspělost a používané technologie. Podle žalobce posoudil žalovaný jen tu část, která se hodila pro jeho závěry, což ovšem nestačí.

K jednotlivým faktorům srovnání žalobce uvedl, že faktory postavení na trhu a obchodní specifika jsou v dané věci nesrovnatelné z pohledu specifik dotčené komodity. Otázku postavení na trhu pak nelze posoudit vůbec při neznalosti konkrétního vybraného subjektu pro srovnání. Žalovaný podle žalobce srovnával produkci určenou převážně pro domácnost s produkcí určenou pro průmyslovou výrobu, konkrétně pro obdělávání půdy nebo zpracování dřeva v lesní těžbě, a s touto rozdílností se vůbec nevyrovnal. Rozdílný je také způsob poskytování služeb. Prodej domácích potřeb a provoz železářství označil žalobce za rychloobrátkovou činnost realizovanou formou prodeje s přístupem a uspokojením potřeb

široké veřejnosti, zatímco žalobce byl zaměřen na relativně úzkou skupinu podnikatelů s vyloučením široké veřejnosti, která jeho produkci nepotřebuje. K faktoru portfolia činnosti žalobce poznamenal, že žalovaný srovnává maloobchodní prodej se specializovanou formou vztahující se k průmyslové výrobě v oblasti zemědělství a lesního průmyslu. Podle žalobce je tak jediným shodným faktorem převod formy podnikání z fyzické na právnickou osobu, což nestačí pro zvýšení ceny za převedení zásob v řádech statisíců. Žalobce shrnul, že žalovaný srovnal mezi sebou nesrovnatelné, s cílem určení obvyklé ceny použil a zjišťoval jen ty faktory srovnání, které mu vyhovovaly, a nevyrovnal se s faktory, které logika a ekonomická činnost předpokládá. Žalobce doplnil, že informaci o tom, že byl srovnáván s prodejci domácích potřeb a železářského zboží v maloobchodě, se dozvěděl až ze žalobou napadeného rozhodnutí. Před tím daňové orgány tuto skutečnost tajily.

Podle žalobce je bez ohledu na jeho důkazní povinnost určení ceny obvyklé při aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů důkazní povinností daňových orgánů. Jejich závěr musí být přezkoumatelný, přičemž přezkoumatelnost začíná jasným a konkrétním vymezením srovnávaných subjektů s možností odůvodnění postupu a okolností při stanovení ceny. Na tyto skutečnosti se ale subjektů vybraných pro srovnání nikdo neptal. Žalobce dodal, že ani neví, kdo byl pro srovnání vybrán. Žalovaný podle žalobce tím, že srovnal nesrovnatelné, nedostal své důkazní povinnosti tak, aby daň z příjmů byla stanovena správně, což předpokládá § 1 odst. 2 daňového řádu. Tomuto závěru podle žalobce nasvědčují i dvě nabídky označené na straně 9 napadeného rozhodnutí za nabídky „z hypotetické roviny“. Pokud žalovaný shledal, že žalobce nedostal své důkazní povinnosti tím, že nedoložil uspokojivě rozdíl v ceně obvyklé, nemohl podle žalobce odmítnout vyjádření a nabídku firem, které obchodují prakticky ve shodné komoditě a shodných podmínkách jako žalobce. Žalobce konstatoval, že žalovaný tyto nabídky neodmítl proto, že se jedná o nabídky hypotetické, nýbrž proto, že byt' vymezily cenu vyšší, než byla stanovena žalobcem, nedosahovaly správcem daně vymezených 100 % původní pořizovací ceny, což správce daně bez ohledu na cokoli obhájí.

Žalobce dále namítal, že ačkoli žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 74/2010, který zavazuje daňové orgány při zjišťování referenční ceny ke srovnání podmínek, resp. výše vyjmenovaných kritérií, žalovaný žádné pečlivé zkoumání neprováděl, ani nerealizoval žádnou korekci spojenou s rozdílnými podmínkami.

K otázce neuznání nákladů spojených s opravou vysokozdvizného vozíku ve výši 96.455 Kč žalobce uvedl, že nikdy nebyla zpochybněna existence předmětu opravy, k této opravě se váže doklad vydaný konkrétní firmou a plnění (provedenou opravu) potvrdil vyslechnutý svědek. Za dané situace je podle žalobce závěr o neprokázání nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v rozporu se zákonem. Žalobce připustil, že o opravě uvedl zčásti jiné údaje než svědek, nicméně se tak stalo s odstupem několika let. Podle žalobce by bylo spíše podezřelé, kdyby si člověk po více letech na dotaz správce daně okamžitě vybavil vše správně. Žalobce podotkl, že správce daně se rozhodl předmětný náklad neuznat bez ohledu na cokoli, ačkoli objednatel doložil, že oprava byla provedena, a dodavatel potvrdil, že ji provedl a dostal zaplacen. Ani likvidace dodavatelské firmy a její nekontaktnost nemůže podle žalobce zpochybnit existenci výpovědi svědka. Žalobce uzavřel, že pro vyloučení nákladů nestačí jen pochybnosti, navíc v situaci, kdy správce daně pro vyjasnění pochybností nic neučinil a na tvrzené rozpory se svědka nezeptal. Proto žalobce nesouhlasil se závěrem, že neunesl důkazní břemeno.

Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popsal průběh daňového řízení a k věci uvedl, že žalobce prodal společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., která je s ním spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, veškeré zásoby s 80 % slevou z prodejní ceny (tj. nákupní cena + marže), přičemž tuto slevu poskytl ve shodné výši na každou prodanou položku. Žalobce přitom v běžných obchodních vztazích nezávislým osobám poskytoval slevy ve výši 10 až 15 % z prodejní ceny, které nikdy nebyly nižší než ceny nákupní. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že uspokojivě doložil rozdíl v cenách, kdy prodejní cena po slevě odpovídala asi 40 % nákupní ceny. Žalobce neučinil žádné konkrétní a jednoznačné rozlišení jednotlivých položek, ani žádné korekce ve vztahu k některým z nich, ale naopak poskytl jednotnou slevu 80 % z prodejní ceny všech položek. Své tvrzení, že hodnota prodávaného zboží odpovídala jeho ceně k datu uskutečnění obchodní transakce, žalobce nijak neprokázal. Žalovaný konstatoval, že nebylo úkolem správce daně, aby zpochybňoval obecné tvrzení žalobce, že některé položky zásob měly cenu šrotu.

K námitce nedostatečnosti kritérií při použití srovnatelných daňových subjektů žalovaný uvedl, že sám žalobce označil cenu při výprodeji skladu za akceptovatelnou s ohledem na to, že se převáděl sklad jako celek a že se jednalo o jedinečný a neopakovatelný obchodní případ. Správce daně našel srovnatelné daňové subjekty s obdobnými znaky uzavřeného obchodního případu, kde se shodovaly změna právní formy podnikání (z fyzické osoby na právnickou, kdy fyzická osoba již dále s předmětným zbožím neobchodovala), místo podnikání a charakter obchodovaného zboží. Z intervalu cen zjištěných u srovnatelných subjektů (nákupní ceny až nákupní ceny zvýšené o 30 %) správce daně zvolil spodní hranici, tj. ve výši nákupních cen. Tato skutečnost podle žalovaného vyvážila namítaný rozdíl tvorby ceny správcem daně zjištěnými nezávislými osobami, které uskutečnily obchodní transakci za obdobných, nikoli zcela shodných podmínek. Další žalobcem později účelově uváděná kritéria, u nichž žalobce ani nezmínil případné konečné důsledky v oblasti cen, označil žalovaný za irelevantní a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 87/2012 dodal, že volba kritérií je správní úvahou. S tou byl žalobce seznámen již během daňové kontroly a je přezkoumatelně uvedena též v napadeném rozhodnutí. K námitce žalobce, že doložil zjištěný cenový rozdíl vyjádřením a nabídkou firem, které obchodují prakticky ve stejné komoditě a podmínkách, žalovaný podotkl, že správce daně důkladně posoudil a vysvětlil důvody, proč tyto důkazní prostředky nebyly osvědčeny jako důkazy prokazující rozdíl v cenách.

Žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně a kvalifikovaně zabýval otázkou neuznání nákladů spojených s opravou vysokozdvizného vozíku, a proto na své rozhodnutí v podrobnostech odkázal. Správce daně podle žalovaného shromáždil dostatečný důkazní materiál, na jehož základě se mu podařilo zpochybnit tvrzení žalobce, který tak neunesl důkazní břemeno.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 6. 2012, č. j. 109170/12/196931506976, vyplynulo, že Finanční úřad v Litoměřicích zahájil uvedeného dne u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Při zahájení daňové kontroly položil správce daně žalobci několik otázek týkajících se daňového dokladu vystaveného společností KLIMAINTER, s. r. o., na částku 96.455 Kč za opravu vysokozdvizného vozíku. Na tyto otázky žalobce odpověděl písemným podáním ze dne 12. 7. 2012. Uvedl, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., osobně nezná, kontaktoval ji telefonicky a nepamatuje si, s kým za tuto společnost jednal. Konstatoval, že tato společnost si opravovaný vysokozdvizný vozík odvezla, a žalobce neví, kde oprava probíhala, ani kdo ji konkrétně prováděl. Úhrada faktury byla vyplacena zaměstnanci této společnosti oproti předložené faktuře.

Ve spisu je založena faktura č. 20090041 vystavená žalobci společností KLIMAINTER, s. r. o., dne 8. 12. 2009 za „*GO vysokozdvihu Slušovice 3000 kg. Kompletní repase stroje vč. nátěru*“ na částku 96.455 Kč, splatnou hotově do 9. 3. 2010, a příjmový pokladní doklad č. 41 potvrzující zaplacení této částky žalobcem dne 8. 12. 2009.

Dožádáním u Finančního úřadu Ostrava I správce daně zjistil, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., je nekontaktní. Poslední daňové přiznání k dani z přidané hodnoty podala za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2003 a poslední daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2011, č. j. 29 Cm 108/2010 - 11, které nabylo právní moci dne 6. 4. 2011, byla tato společnost zrušena s likvidací; likvidátorem byl J. Š. Finanční úřad Ostrava I neměl žádné důkazy o tom, že by tato společnost v roce 2009 uskutečňovala ekonomickou činnost.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 8. 10. 2012, č. j. 138775/12/196931506976, se téhož dne uskutečnil výslech svědka J. Š., o kterém byl žalobce řádně vyrozuměn, a přesto se nedostavil. Svědek uvedl, že žalobce zná, a potvrdil, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., vystavila výše zmíněnou fakturu a provedla pro žalobce fakturované práce. Tyto práce realizoval zaměstnanec, kterého svědek zaměstnával na dohodu. Svědek si již nepamatoval, kdo konkrétně to byl. Oprava proběhla ve Vrutici, kde měl svědek jako fyzická osoba pronajatou dílnu přímo od žalobce. Nájemní smlouvu svědek nemá, uvedl, že to bylo „*na dohodu*“ a nájemné bylo do dvou tisíc korun. Nájemné bylo placeno v hotovosti, svědek na to doklad nemá. Svědek potvrdil, že podepsal zmíněnou fakturu i příjmový pokladní doklad a že společnost KLIMAINTER, s. r. o., od žalobce přijala úhradu za vyfakturované práce 96.455 Kč.

Výzvou k prokázání skutečností ze dne 22. 10. 2012, č. j. 142277/12/196931506976, správce daně žalobce vyzval, aby předložil nebo navrhl důkazní prostředky, které uspokojivě doloží rozdíl zjištěný správcem daně ve výši 1.047.926 Kč mezi cenou, za kterou žalobce prodal zboží své vlastní společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., a cenou, která by byla sjednána za stejných nebo obdobných podmínek v běžných obchodních vztazích v souladu s § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Správce daně současně ve výzvě uvedl, že žalobce prodal veškeré zásoby náhradních dílů společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., se slevou 80 % z prodejní ceny (nákupní cena + marže), tj. za 693.309,95 Kč, ačkoli v běžných obchodních vztazích poskytoval slevy 10 nebo 15 % a prodejní cena ani po slevě nebyla nikdy nižší než cena pořizovací. Běžná cena těchto zásob podle správce daně odpovídala výši nákupních cen a činila 1.741.236 Kč. Z toho správci daně vyplynuly pochybnosti o tom, zda žalobce postupoval v souladu s § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, tj. zda své vlastní společnosti prodal zásoby náhradních dílů za ceny v obchodních vztazích běžné. Ve vztahu k nákladům na opravu vysokozdvizného vozíku správce daně poukázal na rozpory mezi tvrzeními žalobce a výpovědí svědka J. Š., kterou označil za nevěrohodnou. Rozpory spočívaly v tom, že žalobce podle svého tvrzení společnost kontaktoval telefonicky, osobně je nezná a nepamatuje si, s kým jednal, zatímco svědek uvedl, že měl jako fyzická osoba od žalobce pronajatu dílnu. Žalobce dále uvedl, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., si vysokozdvizný vozík odvezla, ovšem svědek tvrdil, že vozík byl opravován přímo ve Vrutici, kde měl od žalobce pronajatu dílnu. Svědek také uvedl, že žalobci platil nájemné ve výši do dvou tisíc korun, ale žalobce nemá ve svém účetnictví vedeny žádné výnosy za nájemné od svědka. Vzhledem k těmto rozporům správce daně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků prokazujících, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., fakturované práce provedla a že byl náklad ve výši 96.455 Kč na opravu vysokozdvihu vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Z úředního záznamu ze dne 18. 2. 2013, č. j. 233939/13/2507-05401-506976, vyplynulo, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil dva srovnatelné daňové subjekty, které rovněž převedly zásoby spojeným osobám. První z nich prodal v roce 2009 zahradní techniku a potřeby pro zahradu za nákupní cenu a v roce 2010 army shop – armádní oblečení a zboží rovněž za nákupní cenu. Druhý z nich v roce 2005 vložil zásoby zboží do společnosti s ručením omezeným, kterou založil, přičemž šlo o domácí potřeby a železářství a cena zásob byla určena podle znaleckého posudku jako pořizovací a účetní hodnota zásob + 30% marže. S ohledem na shodné znaky (zdaňovací období, sortiment) se správce daně přiklonil ke srovnatelnému subjektu, jenž prodal spojeným osobám za obdobných podmínek zásoby zboží za nákupní ceny. Správce daně konstatoval, že nákupní cena zásob zboží prodaného žalobcem v roce 2009 činila 1.741.236 Kč, prodejní cena byla 693.309,95 Kč a vzniklý rozdíl dosahoval výše 1.047.296,05 Kč.

V podání ze dne 2. 4. 2013 žalobce prostřednictvím své tehdejší zástupkyně uvedl, že k rozporům mezi jeho vyjádřením a výpovědí svědka mohlo dojít z důvodu četnosti shodných případů, kdy žalobce má mnoho strojů manipulační techniky, které potřebují údržbu nebo opravu. Firmy si častěji odvázejí manipulační techniku k opravě u sebe, proto žalobce uvedl, že si společnost KLIMAINTER, s. r. o., stroj odvezla. Ze strany žalobce mohlo dojít k záměně s jinou opravou, neboť se k tomu vyjadřoval s odstupem více let. Pokud si svědek pamatuje, že opravu provedl u žalobce v dílně, bude tomu tak. Dále je možné, že pronájem dílny byl svědkovi odečten ze souhrnné faktury za opravu, a proto již žalobce žádnou smlouvu s poskytovatelem služby nesepsal, nájemné neúčtoval a další doklad nevystavil.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1352790/13/2507-05403/506976, byl žalobce prostřednictvím své tehdejší zástupkyně seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a s vyhodnocením dosud zjištěných důkazů. Pokud jde o opravu vysokozdvihu, správce daně zopakoval své pochybnosti a konstatoval, že vyjádření žalobce ze dne 2. 4. 2013 se nese v hypotetické rovině a žalobce k tomuto novému tvrzení nepředložil ani nenavrhl žádné důkazní prostředky. Správce daně upozornil žalobce na jeho důkazní povinnost a uzavřel, že žalobce porušil § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť neprokázal, že náklad na opravu vysokozdvihu vynaložil na dosažení, zajištění a udržení svých zdanitelných příjmů.

Dne 7. 1. 2014 byla se zástupcem žalobce projednána zpráva o daňové kontrole č. j. 2133850/13/2507-05403-506976, obsahující popis a hodnocení jednotlivých zjištění správce daně. Na základě této zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dne 13. 1. 2014 dodatečný platební výměr č. j. 178312/14/2507-24801-506520, jímž žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 255.345 Kč a sdělil mu penále ve výši 51.069 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné.

Soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se neuznání nákladů na opravu vysokozdvizného vozíku ve výši 96.455 Kč. V této souvislosti považuje soud za potřebné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013 - 37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003 - 277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechny tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).

Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Je tedy nejprve výlučně na daňovém subjektu, aby prokázal, že náklad jím uplatněný je daňově účinný, že jej vynaložil (zda byla příslušná služba skutečně poskytnuta a daňovému subjektu odevzdána) a že tento náklad měl vazbu na dosažení, zajištění či udržení jeho příjmů. Nepostačí, prokáže-li daňový subjekt pouze to, že náklad vynaložil, a nepodaří se mu již prokázat, že služba byla skutečně nejen provedena, ale i žalobci odevzdána. Pokud se mu podaří prokázat (např. pomocí svého účetnictví), že náklad skutečně vynaložil, a že služba byla zhotovitelem nejen provedena, ale i odevzdána, musí dále prokázat, zda uplatněný náklad skutečně sloužil k dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů platí, že „[v]ýdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními

předpisy. “ Z citovaného ustanovení vyplývá, že mezi základní podmínky daňové uznatelnosti nákladů patří prokázání toho, že ten který konkrétní náklad byl skutečně vynaložen. Vzhledem k tomu, že výše nákladů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů tvoří nedílnou součást daňového tvrzení daňového subjektu, nese důkazní břemeno daňový subjekt [§ 92 odst. 3 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu], jak již ostatně bylo vysvětleno výše. Vzniknou-li správci daně v souvislosti s předloženými listinami či jinými důkazními prostředky předloženými daňovým subjektem určité pochybnosti, je povinen tyto pochybnosti prokázat [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu].

V projednávané věci měl správce daně pochybnosti o tom, zda byl náklad ve výši 96.455 Kč na opravu vysokozdvižného vozíku společností KLIMAINTER, s. r. o., vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tyto pochybnosti byly založeny na rozporech mezi tvrzeními daňového subjektu a výpovědí svědka J. Š. Z předmětných rozporů považuje soud za zcela zásadní to, že svědek popsal, že opravu prováděl jeho zaměstnanec v dílně, kterou si svědek jako fyzická osoba pronajal přímo od žalobce, zatímco žalobce v podání ze dne 12. 7. 2012 uvedl, že společnost KLIMAINTER, s. r. o., opravovaný vysokozdvižný vozík odvezla, a žalobce neví, kde oprava probíhala. Soud zdůrazňuje, že žalobce toto vyjádření neposkytl spontánně a bez přípravy, ale měl na jeho zpracování čas od 18. 6. 2012, kdy mu správce daně položil několik otázek týkajících se opravy vysokozdvižného vozíku, do data sepisu vyjádření 12. 7. 2012, tj. více než tři týdny. Pozdější argumentaci žalobce v jeho podání ze dne 2. 4. 2013, ve kterém se žalobce pokusil vzniklé rozpory vysvětlit časovým odstupem a možnou záměnou této opravy za jinou, proto soud shledal účelovou. Žalobce navíc ke svému novému tvrzení o možné záměně nepředložil ani nenavrhl žádné důkazní prostředky. Pochybnosti správce daně potvrzuje i skutečnost, že svědek podle svého vyjádření platil žalobci nájemné ve výši do 2.000 Kč měsíčně, ale žalobce nemá ve svém účetnictví vedeny žádné výnosy za nájemné od svědka.

Existenci pochybností správce daně v souvislosti s nákladem na opravu vysokozdvižného vozíku společností KLIMAINTER, s. r. o., podporuje také zjištění správce daně, že tato společnost podala poslední daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 a místně příslušný Finanční úřad Ostrava I neměl žádné důkazy o tom, že by tato společnost v roce 2009 uskutečňovala ekonomickou činnost.

Nejednota žalobce a svědka ohledně místa, kde proběhla oprava, pronájem žalobcovy dílny svědkem jako fyzickou osobou, aniž se nájemné odrazilo v účetnictví žalobce, a přístup společnosti KLIMAINTER, s. r. o., k plnění jejich daňových povinností ve svém souhrnu vzbuzují pochybnosti o tom, zda služby v podobě opravy vysokozdvižného vozíku skutečně poskytla žalobci právě tato společnost, která mu je vyfakturovala. Soud proto dospěl k závěru, že správce daně jednoznačně prokázal své pochybnosti o tom, zda byl náklad na opravu vysokozdvižného vozíku společností KLIMAINTER, s. r. o., ve výši 96.455 Kč vynaložen v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Důkazní břemeno tím přešlo na žalobce, který byl povinen prokázat svá tvrzení o tom, že výdaj ve výši 96.455 Kč za opravu vysokozdvižného vozíku byl skutečně vynaložen na dosažení, udržení a zajištění jeho zdanitelných příjmů. Žalobce však této povinnosti nedostál, žádné důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení souvisejících s náklady na opravu vysokozdvižného vozíku

společností KLIMAINTER, s. r. o., nenavrhl, tudíž neunesl důkazní břemeno a daňové orgány byly oprávněny v tomto rozsahu rozhodnout v jeho neprospěch.

Skutečnost, že oprava vysokozdvizného vozíku byla opravdu provedena, ještě sama o sobě neznámá, že byla provedena společností KLIMAINTER, s. r. o., a že představuje daňově uznatelný náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Poukazuje-li žalobce na to, že provedení opravy potvrdil vyslechnutý svědek, soud podotýká, že podstatné okolnosti této opravy (místo jejího provedení, osoba opravu provádějící) zůstaly částečně vlivem rozporu mezi tvrzením žalobce a vyjádřením svědka a částečně v důsledku nepředložení dalších důkazních prostředků neobjasněny. Pokud se žalobce snažil zmíněné rozpory bagatelizovat argumentem o časovém odstupu, soud znovu připomíná, že žalobce měl na formulaci svého popisu okolností opravy více než tři měsíce, tudíž měl dostatek prostoru si průběh opravy připomenout např. ze své dokumentace.

Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že pro vyloučení nákladů nestačí jen pochybnosti, neboť právě pochybnosti správce daně přenášejí důkazní břemeno na daňový subjekt, který následně musí prokázat svá tvrzení o daňové uznatelnosti jím uplatněných nákladů. Správce daně nemá povinnost činit jakékoli úkony k tomu, aby si sám vyjasnil pochybnosti, postačí pouze, pokud jejich existenci prokáže, a poté již musí další skutečnosti vyjasňovat a prokazovat daňový subjekt. Skutečnost, že se správce daně svědka nezeptal na tvrzené rozpory, nepředstavuje podle názoru soudu pochybení, neboť nic nemění na tom, že tyto rozpory objektivně existovaly. Soud dále připomíná, že žalobce měl možnost se výsledku svědka účastnit a klást mu otázky, nicméně sám této možnosti nevyužil, což nelze klást k tíži správci daně ani žalovanému. Námitky týkající se nákladů ve výši 96.455 Kč na opravu vysokozdvizného vozíku proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Poté se soud zaměřil na námitky spojené s aplikací § 23 odst. 7 věty první zákona o daních z příjmů, podle kterého „[l]iší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl; nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu.“

Výkladem citovaného ustanovení se ve své judikatuře podrobně zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81, publ. pod č. 2548/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil následující závěry: „V daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, který nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti i břemeno důkazní ve vztahu k těmto svým tvrzením. Touto problematikou se již Nejvyšší správní soud komplexně zabýval v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS a na www.nssoud.cz. V některých případech však toto obecné pravidlo neplatí a břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese naopak správce daně. Tak je tomu právě v případě aplikace ustanovení § 23 odst. 7 věta první zákona o daních z příjmů. Správce daně však může úpravu provést teprve tehdy, jsou-li zákonné podmínky pro takový postup. V první řadě tedy musí být prokázáno, že se jedná

o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, tedy že jde o osoby spojené ekonomicky, personálně nebo jiným způsobem funkčně ekvivalentním spojení ekonomickému či personálnímu.

V případě, že je prokázáno, že se jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, je na správci daně, aby prokázal, že se liší ceny sjednané mezi těmito osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Znamená to tedy, že správce daně musí zjistit jednak cenu sjednanou mezi spojenými osobami a jednak cenu referenční, aby mohl provést srovnání. Nutnou (nikoli dostačující) podmínkou úpravy základu daně je, že rozdíl mezi cenami existuje. Správce daně tedy ve vztahu k tomuto rozdílu nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní.

Zjištění ceny skutečné zpravidla nebude činit obtíže, jelikož se jedná o skutečnost rozhodnou pro určení základu daně a uvedenou obvykle v účetnictví nebo jiné povinné evidenci daňového subjektu. Pro zjišťování ceny referenční musí být správce schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazního ve vztahu ke všem rozhodným aspektům. Referenční cenu může správce daně určit, a zpravidla tomu tak bude, porovnáním skutečně dosažených cen shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty. Může ji však určit, zejména pro neexistenci nebo nedostupnost dat o takových cenách, jen jako hypotetický odhad opřený o logickou a racionální úvahu a ekonomickou zkušenost. Referenční cena je v podstatě simulace ceny vytvořená na základě úvahy, jakou cenu by za situace shodné se situací spojených osob tyto osoby sjednaly, nebyly-li by spojené a měly-li by mezi sebou běžné obchodní vztahy. Pokud správce daně zjišťuje referenční cenu na základě údajů o skutečně dosažených cenách shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, musí pečlivě zkoumat, do jaké míry byly tyto ceny dosaženy za stejných nebo obdobných podmínek, za nichž cenu sjednávaly spojené osoby, a pokud se tyto podmínky liší, provést patřičnou korekci referenční ceny. Důkazní břemeno správce daně se také týká zjištění situace, za které sjednávaly cenu spojené osoby. Pokud se tedy ohledně rozhodných aspektů projeví skutkové nejasnosti, musí správce daně vycházet z takových skutkových závěrů, které jsou v dané konkrétní skutkové konstelaci pro daňový subjekt nejvýhodnější. Rovněž pokud správce daně zjišťuje referenční cenu na základě údajů o skutečně dosažených cenách shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, což zpravidla vede ke zjištění určitého intervalu takto dosažených konkrétních cen (např. cena za kus dodávaného výrobku 100 až 120 Kč), musí pro účely určení rozdílu mezi cenami vyjít z té ceny v rámci důkazně fixovaného intervalu, která je pro daňový subjekt nejvýhodnější (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007 - 105, publ. pod č. 1852/2009 Sb. NSS).

I když má správce daně za prokázané, že smluvními stranami předmětného právního úkonu jsou spojené osoby a že tyto si sjednaly cenu lišící se od ceny referenční, tj. unese-li břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke všem těmto rozhodným skutečnostem, neznamená to, že může bez dalšího provést úpravu základu daně. Ten, komu má být základ daně upraven, totiž ještě musí dostat prostor (časový i věcný), aby mohl zjištěný rozdíl mezi cenami uspokojivě vysvětlit. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní, na rozdíl od ostatních podmínek pro úpravu základu daně podle § 23 odst. 7 věta první zákona o daních z příjmů, nese daňový subjekt. Ten

musí tvrdit a prokázat zvláštní a obvyklým poměrům na trhu se vymykající, a přitom ekonomicky racionální, důvody, pro které byla cena mezi ním a spojenou osobou sjednána odlišně od ceny referenční. Unese-li daňový subjekt toto břemeno, úprava základu daně nepřípadá v úvahu.“

V projednávané věci správce daně zcela správně konstatoval, že žalobce a společnost AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., jsou spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, neboť žalobce je jediným společníkem a jednatelem této společnosti. Tato skutečnost je zřejmá z údajů zapsaných v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze (spisová značka: C 152176) a žalobce ji ostatně ani nerozporoval. První podmínka pro aplikaci citovaného ustanovení tak byla splněna.

Dále bylo povinností správce daně tvrdit a prokázat, že se ceny sjednané mezi žalobcem a společností AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., liší od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. V tomto kroku správce daně pochybil, neboť pro určení referenční ceny nezvolil běžné obchodní vztahy existující mezi nezávislými osobami za stejných nebo obdobných podmínek, nýbrž – jak sám uvedl v úředním záznamu ze dne 18. 2. 2013, č. j. 233939/13/2507-05401-506976, a v dalších pozdějších dokumentech – také obchodní vztahy mezi spojenými osobami, které mohly být v důsledku tohoto propojení rovněž pokřivené, a to v prospěch i v neprospěch prodávajícího subjektu. Správce daně tedy ve vztahu k referenčním cenám neunesl své důkazní břemeno, na které žalobce v žalobě důvodně poukazoval. Žalovaný popsané pochybení při aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů nenapravil a naopak závěry správce daně bezvýhradně potvrdil.

Vzhledem k tomu, že správce daně ani žalovaný řádně v souladu s požadavky § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a citované judikatury neprokázali rozdíl mezi sjednanou a referenční cenou, nemohlo poté důkazní břemeno přejít na žalobce. Za situace, kdy žalobce nebyl nositelem důkazního břemene, nemůže obstát závěr žalovaného, že žalobce toto břemeno ve vztahu k prodeji svých zásob společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., neunesl. Judikaturou správních soudů jednoznačně formulovaný základní předpoklad k tomu, aby mohly daňové orgány rozhodnout v neprospěch žalobce, tj. neunesení důkazního břemene z jeho strany, tudíž nebyl naplněn. Pokud správce daně přesto žalobci ve vztahu k prodeji zásob společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a žalovaný příslušný dodatečný platební výměr potvrdil, soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. S ohledem na toto zjištění ztratilo na významu zabývat se ostatními žalobními námitkami týkajícími se prodeje žalobcových zásob společnosti AGROTECHNIKA Vaněk, s. r. o., neboť nelze předjímat, jak by se daňové řízení vyvíjelo v případě, že by správce daně důkazní břemeno unesl.

Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen postupovat při aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu

vyjádřeným v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81, publ. pod č. 2548/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, a zejména při stanovení referenční ceny vycházet z běžných obchodních vztahů existujících mezi nezávislými osobami za stejných nebo obdobných podmínek.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů daňového poradce [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006], a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH, kterou byl daňový poradce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová